Lietas arhīva Nr. 1A-0023-18/7
ECLI:LV:RPPT:2018:0406.1A68002318.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2018.gada 6.aprīlī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa
tiesnese B.Ābele,
ar sekretāri E.Knospiņu,
piedaloties sūdzības iesniedzējam /pers. A/,
iestādes – Rīgas pašvaldības policijas – pārstāvim zvērinātam advokātam Didzim Kalniņam,
atklātā tiesas sēdē izskatīja /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2018.gada 8.janvāra lēmumu Nr.D57/01/512275103/1.

Aprakstošā daļa

2017.gada 3.decembrī Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes vecākais inspektors D.Kļaviņš sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.512275103 par to, ka 2017.gada 3.decembrī plkst.10.18 transportlīdzeklis *Audi*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, bija novietots stāvēšanai Rīgā, Vienības gatvē 192, kur attālums starp apturēto transportlīdzekli un pretējo brauktuves malu ir mazāks par 3 m (0,60 m), neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.punktā noteiktās prasības. Pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 43.^{2}pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10}panta piektās daļas 6.punktu tika nolemts uzlikt naudas sodu 40 EUR apmērā.

Šo lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja un ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2018.gada 8.janvāra lēmumu Nr.D57/01/512275103/1 lēmums atstāts negrozīts, bet sūdzība noraidīta.

2018.gada 8.janvāra lēmumā konstatēts, ka 2017.gada 3.decembrī plkst.10.18 Vienības gatvē 192, Rīgā, transportlīdzeklis *Audi A6* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem (60 cm). Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 „Ceļu satiksmes noteikumi" 121.4.apakšpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt vietās, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem. Par Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.apakšpunkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 6.punktā. Par minēto pārkāpumu uzlikts naudas sods 40 *euro* apmērā.

Izvērtējot Iesniedzēja argumentus par to, ka transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai dzīvojamā zonā, brauktuves strupceļa galā un netraucēja citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, iestāde norāda, ka Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi; kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības; 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas likumos un citos normatīvajos aktos tam pilnvarotas personas.

Ceļu satiksmes noteikumu 13.sadaļas "Ceļu satiksmes dzīvojamās zonās" 141.pantā noteikts, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Savukārt 144.punktā minēts, ka šajā nodaļā minētās prasības attiecas arī uz daudzdzīvokļu namu pagalmiem. Lēmumā secināts, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Ja dzīvojamajā zonā konstatēts tāds apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpums, kas regulēts kādā 11.sadaļas punktā [..], atbildība par šīs normas pārkāpšanu netiek izslēgta tikai tādēļ, ka pārkāpums noticis dzīvojamā zonā .

Tādējādi daudzdzīvokļu namu pagalmos, kuros ir spēkā dzīvojamām zonām paredzētie ceļu satiksmi regulējošie noteikumi, automašīnas vadītājam ir jāievēro arī citi CSN minētie apstāšanās un stāvēšanas noteikumi, [..] , t.i., konkrētā gadījumā arī CSN 121.4.apakšpunkta noteikumi.

2017.gada 3.decembrī plkst.09.40 pie policijas darbiniekiem vērsās persona, kas norādīja, ka transportlīdzekļi novietoti vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāk par trīs metriem.

No administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem - lēmuma, amatpersonas 2017.gada 3.decembra ziņojuma, Rīgas pašvaldības policijas darbinieku notikuma vietā uzņemtā audio/video faila un fotoattēliem, konstatējams, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai lēmumā norādītajā vietā un laikā, vietā, kur attālums starp transportlīdzekli un pretējo brauktuves malu ir mazāks par trīs metriem (60 cm).

Pamatojoties uz Latvijas APK 287.panta pirmās daļas 1.punktu, Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks J.Lūkass nolēma amatpersonas lēmumu atstāt negrozītu, bet iesniedzēja sūdzību noraidīt.

2018.gada 18.janvārī Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā saņemta **/pers. A/ sūdzība** par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2018.gada 8.janvāra lēmumu Nr.D57/01/512275103/1 atcelšanu. Sūdzība 2018.gada 8.februārī tika papildināta, iesniedzot precizējumus.

Sūdzībā (iesniegumā) /pers. A/ norāda, ka viņa iesniegums pārlasīts paviršī, kā arī netika sniegtas atbildes par viņa sniegtajām liecībām. Arī fotoattēli acīmredzot tika uzņemti sev izdevīgā rakursā. Norāda, ka brauktuve, uz kuras atrodas viņa auto, ir Vienības gatves 192 privātīpašums, par kuru viņš maksā nekustamā īpašuma nodokli, tātad viņš ir šī privātīpašuma līdzīpašnieks. Norāda, ka viņam pēc Dzīvokļa īpašuma likuma 9.panta 2.daļas 7.punkta, 16.panta 3.daļas 1.punkta ir tiesības lietot kopīpašumā esošo daļu. Automašīnu viņš bija novietojis Vienības gatves 192 privātīpašuma teritorijā, iekšpagalma brauktuves strupceļa galā un tai priekšā atradās šķērslis visas brauktuves platumā. No tā izriet, ka brauktuve minētajā posmā vispār nav iespējams izmantot. Ceļu satiksmes noteikumu 141.punkts neaizliedz automašīnu novietot šādā vietā, kur tā netraucē gājēju vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Pirmajā iesniegumā viņš jau minējis, ka pirms novietošanas auto stāvēšanai, pārliecinājās, ka dotajā vietā nevienam transportlīdzeklim nerada traucējumus, jo transportlīdzekļu kustība šajā vietā fiziski nav iespējama. Norāda, ka pēc lēmumā minētā var saprast, ka to sūdzības iesniedzējs nav izdarījis, kā arī nav paskaidrots, kāds iemesls ir tam, ka inspektors pārkāpumu piefiksēja, viņam atrodoties iedarbinātā automašīnā un neļaujot viņam aizbraukt, kamēr tiks sastādīts protokols – lēmums. Sūdzības iesniedzējs uzsver, ka Ceļu satiksmes noteikumu 141.punktu

nav pārkāpis, un to, ka automašīna tika novietota nama Nr.192 privātīpašumā. Lūdz pārskatīt 2017.gada 3.decembrī sastādīto protokolu-lēmumu un atcelt piemēroto sodu.

2018.gada 27.februārī tiesā saņemti **iestādes paskaidrojumi**. Paskaidrojumos norādīts, ka no lietā esošajiem materiāliem – foto attēliem, administratīvā pārkāpuma protokola, video un audio ieraksta, izriet, ka 2017.gada 3.decembrī Vienības gatvē 192, Rīgā, transportlīdzeklis *Audi A6* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ tika novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem. Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" 121.4.apakšpunktā noteikts, ka aizliegts apstāties un stāvēt vietās, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par 3m. Par Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.apakšpunkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 6.punktā.

Pieteicējs sūdzībā norāda, ka administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vieta ir privātīpašums, līdz ar ko šajā vietā nav piemērojama atbildība par CSN pārkāpumiem. Iestāde nepiekrīt šādam pieteicēja viedoklim un norāda uz Augstākās tiesas Senāta secinājumu, kurā atzīts, ja teritorija ir privātīpašums, tas automātiski nenozīmē, ka tā nevar tikt pakļauta publisko tiesību regulējumam. Situācijas un līdz ar to tiesiskās sekas var būt atšķirīgas, ja teritorija tiek izmantota tikai paša īpašnieka vajadzībām, kas lielākā mērā īpašniekam ļauj zemes gabalu izmantot pēc saviem ieskatiem, taču citas sekas var iestāties situācijā, ja, lai arī zemes gabals ir privātīpašums, tas atbilstoši izvietojumam vai atļautajam lietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi un tādējādi lielākā mērā var tikt pakļauts publiski noteiktajai kārtībai. Iestāde norāda, ka tiesiskās attiecības ceļu satiksmē regulē Ceļu satiksmes likums un Ceļu satiksmes noteikumi. Ceļu satiksmes likuma 2.panta 1.punkts noteic, ka šī likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēka dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskām un juridiskām personām piederošo mantu. No minēta izriet, ka attiecības ceļu satiksmē ir publisko tiesību regulācijas priekšmets, kurās piemērojams publisko tiesību princips – atļauts tikai tas, kas noteikts tiesību normās, nevis privāto tiesību princips- atļauts viss, kas nav aizliegts. Ceļu satiksmes regulējuma publiski tiesiskais raksturs nozīmē, ka ceļu satiksmi regulējošo tiesību normu sasitošais spēks nav atkarīgs no teritorijas, kurā noris satiksme, tiesiskā statusa. Minētās tiesību normas darbojas visā Latvijas teritorijā, neatkarīgi no īpašuma veida. Ja persona vada transportlīdzekli, pārvietojoties privātā teritorijā, tā pakļaujas ceļu satiksmes prasībām, kā arī policijas jurisdikcijai, ja noteikumi tiek pārkāpti.

Iestāde norāda, ka neskatoties uz to, ka par teritoriju tiek veikti īpašuma nodokļa maksājumi, daudzdzīvokļu namu īpašnieki un iedzīvotāji nevar noteikt ceļu satiksmes norisi un režīmu administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā. Uz sūdzības iesniedzēja iebildi, ka stāvēšanai novietotais transportlīdzeklis netraucēja citu transportlīdzekļu kustību, iestāde nepiekrīt, ka transportlīdzeklis netraucēja gājēju, velosipēdu un citu transportlīdzekļu pārvietošanos administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā. Šāds sūdzības iesniedzēja arguments ir vērtējams kā subjektīvs viņa viedoklis. Iestādei nav jāidentificē konkrēti transportlīdzekļi vai personas, kurām stāvēšanai novietotais transportlīdzeklis ir traucējis pārvietoties vai braukt. Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 6.punkta pārkāpuma sastāva konstatēšanai nav nepieciešams pierādīt konkrētu seku iestāšanos, bet gan ir pietiekami konstatēt situāciju, kas saprātīgi var traucēt gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Tas nozīmē, ka pārkāpums ir izdarīts ar transportlīdzekļa nepareizas novietošanas brīdi, un nav nepieciešams konstatēt konkrētu transportlīdzekli, kurš nevar pabraukt garām sūdzības iesniedzēja novietotajam transportlīdzeklim.

Iestāde norāda, ka pārkāpuma konstatēšanas vietā, ņemto vērā, ka administratīvā pārkāpuma vieta ir daudzdzīvokļu mājas pagalms, redzams, ka stāvēšanai novietotais transportlīdzeklis var traucēt citu ceļu satiksmes dalībnieku, piemēram, gājēju vai velosipēdistu pārvietošanos, jo atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 139.punktam dzīvojamā zonā gājējiem un velosipēdu vadītājiem atļauts pārvietoties pa ietvēm un pa brauktuvi visā tās platumā. Līdz ar to pieteicēja arguments, ka transportlīdzekļu kustība administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā nav iespējama, nav pamatots.

Dzīvojamā zonā jāievēro gan Ceļu satiksmes noteikumu 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus šo noteikumu 11.nodaļas 141.punktā noteiktās prasības to kopsakarā. Tādējādi, ņemot vērā Ceļu satiksmes noteikumu 141.punktā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām (CSN 11.nodaļa), nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Iestādes ieskatā no minēta punkta izriet, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Tomēr, ja dzīvojamā zonā konstatēts tāds apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpums, kas regulēts kādā 11.sadaļas punktā, atbildība par šīs normas pārkāpšanu netiek izslēgta tikai tādēļ, ka pārkāpums noticis dzīvojamās zonā.

Iestāde lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2018.gada 28.janvāra lēmuma Nr.D57/01/512275103/1 atcelšanu.

Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējs savu sūdzību uzturēja pilnībā. Uzskata, ka policijas darbinieks, ne iestāde nav ņēmuši vērā, ka automašīnai priekšā atradās šķērslis, kas liedza pārvietoties pa šo brauktuvi. Automašīna novietota tā, ka netraucē pārvietoties ne gājējiem, ne velosipēdistiem, jo attālums līdz brauktuves malai ir tikpat liels, kā attālums starp šķērsli un brauktuves malu. Bez tam uzskata, ka vieta, kur tika novietota automašīna, ir mājas iekšpagalms un uz to nav attiecināmi Ceļu satiksmes noteikumi par automašīnu stāvēšanu, bet gan noteikumi par automašīnu novietošanu Dzīvojamā zonā. Uzskata, ka sods viņam piemērots nepamatoti.

Iestādes Rīgas pašvaldības policijas pārstāvis tiesas sēdē sūdzību neatzina par pamatotu. Uzturēja tiesā sniegtajos rakstveida paskaidrojumos norādīto. Papildināja, ka protokols tika sastādīts pēc tam, kad tika saņemta sūdzība, ka automašīna novietota tā, ka traucē citiem, tādēļ nav pamats pieņēmumam, ka automašīna novietota tā, ka nevienam netraucē. Šo brauktuvi lieto apkārtējo māju iedzīvotāji, tā ir publiski pieejama un uz to ir attiecināmi Ceļu satiksmes noteikumi. Uzskata, ka administratīvais pārkāpums ir konstatēts pamatoti un sods ir piemērots pamatoti.

Motīvu daļa

Izskatot /pers.A/ sūdzību, pārbaudot tai pievienotos materiālus un iepazīstoties ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2018.gada 8.janvāra lēmumu Nr.D57/01/512275103/1, tiesa atzīst, ka lēmums atstājams negrozīts un /pers. A/ sūdzība noraidāma.

Latvijas APK 289.^{13}panta trešā daļa noteic, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Saskaņā ar Latvijas APK 285.pantu iestāde, kā arī tiesa, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

2017.gada 23.decembrī Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes vecākais inspektors sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.512275103 par pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 6.punktā – par to, ka transportlīdzeklis *Audi A6* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ novietots stāvēšanai Rīgā, Vienības gatvē 192, kur attālums starp apturēto transportlīdzekli un pretējo brauktuves malu mazāk par 3 m (0,60 m), neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.punktā noteiktās prasības. Saskaņā ar šo protokolu pieņemts lēmums piemērot naudas sodu 40,00 EUR apmērā.

Sūdzības iesniedzējs /pers. A/ neapstrīd, ka 2017.gada 3.decembrī viņa transportlīdzeklis tika novietots stāvēšanai pie nama Vienības gatvē 192 protokolā norādītajā vietā un veidā.

Latvijas APK 149.[10]panta piektās daļas 6.punktā noteikts, ka par stāvēšanu vietās, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par trim metriem, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 40,00 EUR apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta otrā daļa paredz, ka Latvijas APK 243.pantā minētos faktus konstatē sekojošiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video un tml.).

Tiesa konstatē, ka ar 2017.gada 3.decembra Administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.512275103, gan ar Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas vecākā inspektora Valsts amatpersona 2017.gada 3.decembra ziņojumu, gan ar 2017.gada 3.decembrī uzņemtām fotoattēliem, gan arī videoierakstu, gan arī ar pašas sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem pierādīts, ka administratīvais pārkāpums izdarīts adresē Rīgā, Vienības gatvē 192.

Ceļu satiksmes noteikumu 121.punkta 4.apakšpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt vietās, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par 3 m. Uz daudzdzīvokļu namu pagalmiem attiecināms Ceļu satiksmes noteikumu 141.punkts, kas nosaka, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

Tiesa norāda, ka, lai gan sūdzības iesniedzējs uzskata, ka stāvēšanai novietotais transportlīdzeklis nevienam netraucēja tas ir viņa subjektīvais viedoklis. Tiesa pievienojas iestādes lēmumā paustajam viedoklim, ka transportlīdzeklis var traucēt citu ceļu satiksmes dalībnieku, piemēram, gājēju vai velosipēdistu pārvietošanos, jo atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 139.punktam dzīvojamā zonā gājējiem un velosipēdu vadītājiem atļauts pārvietoties pa ietvēm un pa brauktuvi visā tās platumā.

Pats pārkāpējs tiesas sēdē atzina, ka automašīna ir novietota uz brauktuves, kas atrodas privātīpašuma teritorijā. Savukārt uz brauktuves ir nelikumīgi novietots žogs, kas izveidojis strupceļu. Tiesa neatzīst par pamatotiem pārkāpēja argumentus par to, ka nelikumīgi izvietots žogs uz brauktuves ir attaisnojošs apstāklis tam, lai uz brauktuves novietotu automašīnu, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu prasības.

Apskatot lietā esošos fotouzņēmumus, tiesai nerodas šaubas par to, ka iesniedzējs novietoja transportlīdzekli *Audi A6*, ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.apakšpunktu. Kā redzams no fotoattēliem, attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem. Attālums ir tikai 60cm.

Tiesa norāda. ka LAPK 149.[10]panta piektās daļas 6.punkta pārkāpuma sastāva konstatēšanai nav nepieciešams pierādīt konkrētu seku iestāšanos, bet gan ir pietiekami konstatēt situāciju, kas saprātīgi var traucēt gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Tas nozīmē, ka pārkāpums ir izdarīts ar Transportlīdzekļa nepareizas novietošanas brīdi, un nav nepieciešams konstatēt konkrētu transportlīdzekli, kurš nevar pabraukt garām Pieteicēja novietotajam transportlīdzeklim.

Vērtējot pārējos sūdzībā norādītos argumentus, tiesa uzskata, ka katru no tiem nav nepieciešams detalizēti argumentēt šajā nolēmumā, jo tiesas ieskatā, tie nav uzskatāmi par tik nozīmīgiem, kas varētu ietekmēt pieņemamo nolēmumu. Tiesu praksē minētais arguments tiek pamatots atsaucoties arī uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām. Kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat., piemēram, Rīgas apgabaltiesas 2014.gada 19.septembra spriedumu lietā Nr.130058313, 2014.gada 29.septembra spriedumu lietā Nr.133064413*).

Piemērojot sodu, jāvadās no Latvijas APK 32. panta pirmajā un otrajā daļā noteiktā, proti, sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Administratīvais sods par minētā pārkāpuma izdarīšanu /pers. A/ uzlikts 40 *euro* apmērā, kas atbilst Latvijas APK 149.[10]panta piektās daļas 6.punktā noteiktajai sankcijai.

Tiesa konstatē, ka lietā ir vērtēti pierādījumi, kas apstiprina pārkāpuma izdarīšanas faktu un pamatoti konstatēts Latvijas APK 149.[10]panta 9 piektās daļas 6.punktā administratīvais pārkāpums.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2018.gada 8.janvāra lēmums Nr.D57/01/512275103/1, ir likumīgs un pamatots un tā atcelšanai nav pamata, savukārt /pers. A/ sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[7], 289.[12], 289.[13]pantu, tiesa

nosprieda:

Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2018.gada 8.janvāra lēmumu Nr.D57/01/512275103/1 atstāt negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 6.aprīlī.

Tiesnese B.Ābele